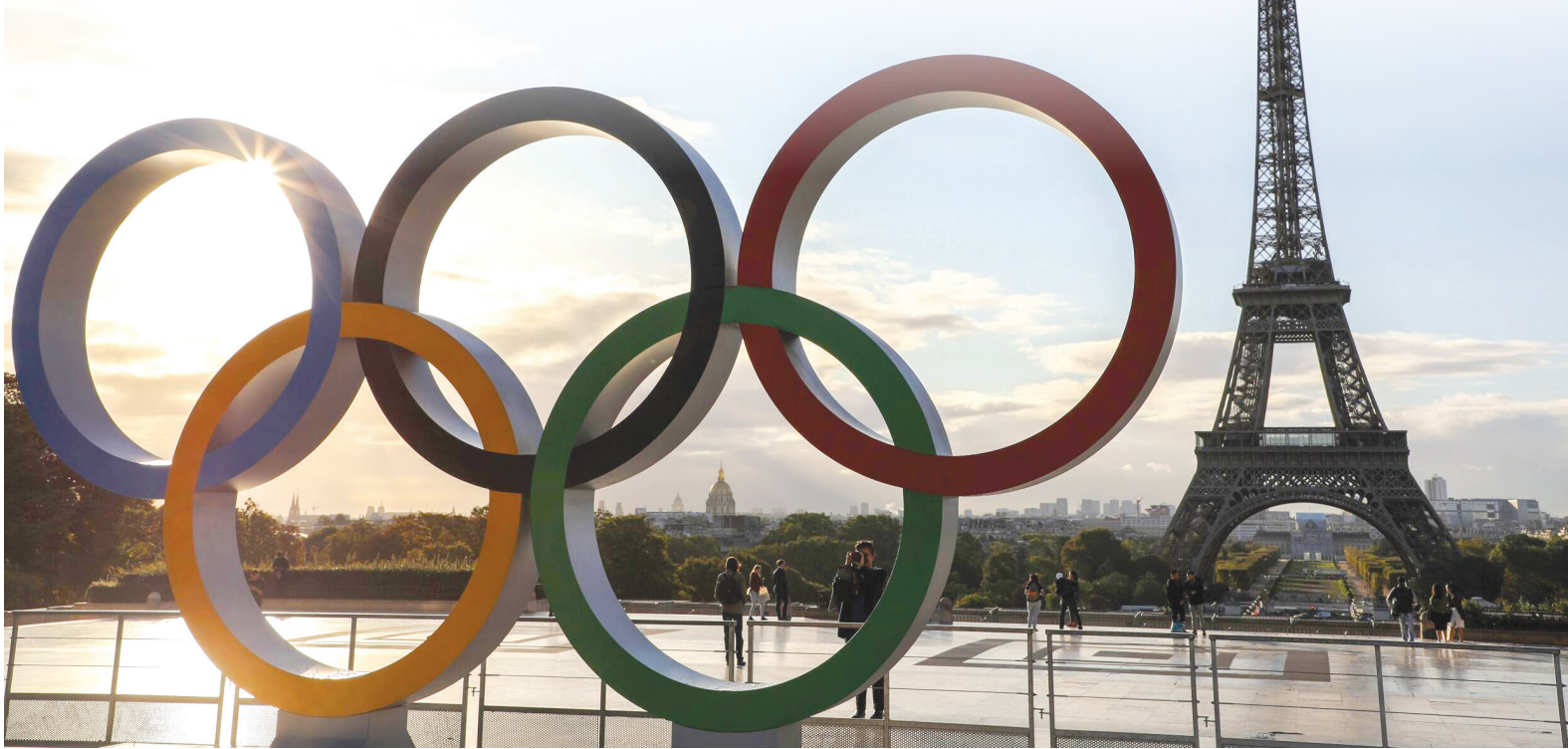

نتایج چند مطالعه بین‌المللی نشان می‌دهد

المپیک سودا اقتصادی نداشت

سی‌وسومین دوره بازی‌های المپیک ۲۰۲۴ پاریس با تقلیدی مضحک و تحریک‌آمیز از تابلوی معروف «شام آخر» اثر لئوناردو داوینچی، حسابی جنجال آفرید. فارغ از این موضوعات، سوال مهمی که در اینجا مطرح می‌شود، این است که برگزاری بازی‌های المپیک که بسیاری از کشورها برای آن سر و دست می‌شکنند، به‌لحاظ اقتصادی چه آورده‌ای دارد؟ نگاهی به مطالعات بین‌المللی نشان می‌دهد تعداد زیادی از اقتصاددانان استدلال می‌کنند مزایای میزبانی بازی‌ها در بهترین حالت اغراق‌آمیز بوده و به‌بدترین حالت در مقابل هزینه‌های سرسام‌آور، درآمدی وجود ندارد و بسیاری از کشورهای میزبان را با بدهی‌های بزرگ و تعهدات تعمیر و نگهداری زیرساخت‌ها در آینده مواجه می‌کند. این تحلیل‌نگران پیشنهاد می‌کنند کمیته‌های المپیک فرآیند مناقصه و انتخاب را اصلاح و برنامه‌ریزی برای بودجه‌ریزی واقع‌بینانه را تشویق، شفافیت را افزایش و سرمایه‌گذاری‌های پایداری را که در خدمت منافع عمومی است، ارتقا دهند. با این حال، کمیته بین‌المللی المپیک (IOC) و حامیان آن معتقدند میزبانی می‌تواند شهرت جهانی شهر را افزایش دهد و از طریق گردشگری و سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌ها، منافع اقتصادی ایجاد کند.

هزینه‌های احتمالی المپیک ۲۰۲۴ پاریس

پاریس زمانی که در سال ۲۰۱۷ برنده میزبانی بازی‌های المپیک ۲۰۲۴ شد، حدود ۸ میلیارد دلار برای المپیک بودجه اختصاص داد. از آن زمان این شهر بودجه خود را چندین میلیارد دلار افزایش داده است. بر اساس تحلیل رتبه‌بندی جهانی S&P، هزینه‌ها به‌طور نسبتاً مساوی بین هزینه‌های عملیاتی و زیرساخت‌های جدید تقسیم می‌شوند. اگر هزینه نهایی در آن سطح باقی بماند، پاریس میزبان ارزان‌ترین بازی‌های تابستانی در چند دهه اخیر خواهد بود. کارشناسان می‌گویند یکی از دلایل اصلی کاهش هزینه‌های فرانسوی‌ها برای میزبانی این دور از مسابقات المپیک، استفاده از زیرساخت‌های قبلی مسابقات قهرمانی فوتبال اروپا ۲۰۱۶ است. براساس آنچه در وب‌سایت المپیک ۲۰۲۴ آمده، ۹۶ درصد از بودجه آماده‌سازی بازی‌های المپیک و پارالمپیک پاریس ۲۰۲۴ از بخش خصوصی، یعنی IOC، شرکت‌های شریک، دفتر فروش بلیت بازی‌ها و صدور مجوز تأمین می‌شود. بودجه شامل کلیه جنبه‌های برنامه‌ریزی، سازماندهی و ارائه رویداد از جمله اجاره محل، آماده‌سازی و بهره‌برداری از امکانات، سازماندهی مسابقات، استقبال از هیات‌ها، اسکان و حمل و نقل ورزشکاران، تأمین امنیت در محل مسابقات و برگزاری افتتاحیه و مراسم اختتامیه است. براساس گزارش فرانس ۲۴، مجموع هزینه‌های المپیک تاکنون به ۹٫۷ میلیارد یورو رسیده و به احتمال زیاد از ۱۰ میلیارد یورو هم عبور خواهد کرد. این موضوع باعث می‌شود دولت کمک خود به المپیک را افزایش دهد. در این گزارش آمده است، بازی‌های المپیک توکیو که یک سال به تعویق افتاد و در سال ۲۰۲۱ در جریان بحران کووید برگزار شد، طبق گفته حسابرسان ملی ژاپن، ۱۲ میلیارد یورو هزینه داشت که تقریباً دو برابر بیشتر از برآورد پیشین‌داد اولیه آنها بود. برگزارکنندگان المپیک ریو در سال ۲۰۱۶ که با فساد درگیر شده بود، مجموع هزینه را ۱۱٫۸ میلیارد یورو تخمین زدند که بیش از نیمی از آن مربوط به زیرساخت‌ها بود. برآورد‌ها برای المپیک لندن در سال ۲۰۱۲ بین ۱۲ تا ۱۵ میلیارد یورو است. برای پکن در سال ۲۰۰۸، محاسبات کارشناسان خارجی تا ۴۰ میلیارد یورو با نرخ ارز فعلی را برآورد کرده‌اند. المپیک آتن در سال ۲۰۰۴ که بر بدهی‌های فلج‌کننده دولت یونان افزوده شد، ۱۳ میلیارد یورو هزینه داشت.

فرانسه در انتظار درآمد ۱۱ میلیارد یورویی

بر اساس گزارش مرکز حقوق و اقتصاد ورزش فرانسه (CDES) انتظار می‌رود بازی‌های المپیک ۲۰۲۴ پاریس تا ۱۱٫۵ میلیارد یورو ارزش داشته باشد. بر اساس گزارش CDES در مورد مسابقات پیش رو، سه سناریو از ارزشی که پاریس ۲۰۲۴ برای ایل دو فرانس ایجاد خواهد کرد، وجود دارد. انتظار می‌رود ارزش گردشگری نه تنها از سوی تماشاگران، بلکه از رسانه‌هایی که رویداد را پوشش می‌دهند و همین‌طور حامیان مالی باشد. این مرکز تحقیقاتی انتظار دارد تأثیر اقتصادی گردشگری به ۲٫۷ میلیارد یورو برسد که ۳۰ درصد از ارزش کلی بازی‌ها را تشکیل می‌دهد. کمیته برگزاری بازی‌های المپیک پاریس در سال گذشته افزایش ۱۰ درصدی بودجه بازی‌ها را به ارزش ۴٫۳۸ میلیارد یورو اعلام کرد.

المپیک ۲۰۲۴ پاریس با فروش ۹٫۳ میلیون بلیت از ۱۰ میلیون بلیت، تاکنون به پر فروش‌ترین بازی المپیک در تاریخ این رویداد تبدیل شده است. قیمت بلیت از حدود ۹۷ دلار تا بیش از ۲۹۰۰ دلار متغیر است و گران‌ترین دارندگان بلیت نیز بسته‌ای را برای پذیرایی با قیمت ۴۲۰۰ دلار خریداری کرده‌اند. بر اساس گزارش دفتر گردشگری پاریس، گردشگران پایتخت فرانسه ۲٫۸ میلیارد دلار در طول این رویداد هزینه خواهند کرد. انتظار می‌رود هزینه‌های توریستی به اقتصاد فرانسه کمک کند، درحالی‌که تورم و هزینه زندگی در حال افزایش است. داده‌های سازمان تحقیقاتی مرکز حقوق و اقتصاد ورزش (CDES) نشان می‌دهد که انتظار می‌رود این بازی‌ها حدود ۷٫۲ تا ۱۲ میلیارد دلار به منطقه پاریس کمک کنند. به گفته کمیته سازماندهی بازی‌های المپیک و پارالمپیک پاریس ۲۰۲۴، این رویداد برای ۱۸۱۰۰۰ نفر شغل ایجاد می‌کند و به عنوان اهرمی برای تقویت فعالیت‌های اقتصادی و اشتغال عمل می‌کند.

گردشگری؛ شمشیردولبه المپیک

بازی‌های المپیک ۲۰۲۴ قطعا برای پاریس مزیت‌هایی ایجاد می‌کند، زیرا این شهر را قادر می‌سازد تا میراث فرهنگی و ورزشی خود را در سطح جهانی به نمایش بگذارد. این دیده شدن می‌تواند جایگاه شهر را به عنوان یک مقصد برتر گردشگری افزایش دهد و در نتیجه سودهای بلندمدت را ایجاد کند. از آنجایی که هزینه‌های میزبانی به‌طور سرسام‌آوری افزایش یافته (هزینه تخمینی بازی‌های المپیک پاریس ۸٫۷ میلیارد دلار است که شامل هزینه‌های عملیاتی و ساخت‌وساز می‌شود، اما بدون هزینه‌های سرمایه‌ای گسترده‌تر، مانند سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های شهری و حمل‌ونقل که می‌تواند قابل توجه باشد)، درآمد‌ها را پوشش می‌دهد. مطالعات درباره تأثیر المپیک که توسط دولت‌های میزبان قبل از بازی‌ها انجام شده یا سفارش داده شده، اغلب استدلال می‌کنند میزبانی این رویداد با ایجاد شغل، جذب گردشگران و افزایش تولید کلی اقتصادی، بهبود اقتصادی عمده‌ای ایجاد می‌کند. با این حال، تحقیقات انجام شده پس از بازی‌ها نشان می‌دهد این مزایای ادعا شده مشکوک هستند. به عنوان مثال، بازی‌های المپیک تابستانی ۲۰۰۸ پکن ۳٫۶ میلیارد دلار درآمد و بیش از ۴۰ میلیارد دلار هزینه ایجاد کرد و بازی‌های تابستانی با تأخیر توکیو ۵٫۸ میلیارد دلار درآمد و ۱۳ میلیارد دلار هزینه ایجاد کرد. بسیاری از مردم نمی‌دانند بخش عمده‌ای از درآمد به میزبان تعلق نمی‌گیرد. IOC بیش از نیمی از درآمد تلویزیون را نگه می‌دارد که معمولاً بزرگ‌ترین بخش پولی است که بازی‌ها تولید می‌کنند.

در زمینه بازی‌های المپیک، گردشگری به عنوان یک شمشیر دولبه هم یک مزیت و هم چالش است. روی یک این سکه این است که گردشگرانی که به تعداد زیادی می‌آیند درآمد‌های کلانی برای اقتصاد محلی به همراه دارند. انتظار می‌رود هتل‌ها، رستوران‌ها و جاذبه‌های محلی شاهد جهش تجاری باشند. از سوی دیگر، مدیریت هجوم تعداد زیادی از مردم، زیرساخت‌ها و منابع محلی را تحت فشار قرار می‌دهد. شبکه‌های حمل‌ونقل، ترتیبات امنیتی و خدمات عمومی باید پاسخگویی افزایش تقاضا باشد. برنامه‌ریزی و سرمایه‌گذاری مناسب برای جلوگیری از تنگناهای احتمالی و تضمین تجربه مثبت برای گردشگران و همچنین ساکنان ضروری است. یکی از مشکلات، امکانات گران‌قیمتی است که به دلیل بزرگی یا ماهیت تخصصی، استفاده محدودی از آنها پس از المپیک دارد. چنین پروژه‌های زیرساختی هزینه‌های هنگفتی را برای سال‌های آینده ایجاد می‌کنند. گزارش‌های زیادی تأیید می‌کنند نگرانی‌های استادبوم المپیک سیدنی سالانه ۳۰ میلیون دلار هزینه دارد، ساخت استادبوم معروف «لانه پرنده» پکن ۴۶۰ میلیون دلار هزینه داشته و برای نگه‌داری سالانه ۱۰ میلیون دلار نیاز دارد. اکثر امکانات ساخته شده برای المپیک ۲۰۰۴ آتن و هزینه‌هایی که به بحران بدهی یونان افزوده، در حال حاضر بلااستفاده است. بدترین حالت در مونترال دیده می‌شود، جایی که در آن استادبوم المپیک معروف به Big O، به دلیل هزینه‌های هنگفتش اغلب به عنوان Big Owe نام‌گذاری می‌شود. در سال ۲۰۲۴، دولت کبک اعلام کرد برای سیدنی بار برای تعویض سقف ورزشگاه که به ندرت استفاده می‌شود، ۸۷۰ میلیون دلار هزینه خواهد کرد. از این رو، بسیاری از اقتصاددانان می‌گویند هنگام تجزیه و تحلیل سود و زیان ناشی از المپیک باید هزینه‌های ضمنی را نیز در نظر گرفت. اینها شامل فرصت هزینه‌های عمومی است که می‌توانست به اولویت‌های دیگر تخصیص داده شود. پرداخت بدهی‌هایی که پس از میزبانی بازی‌ها باقی می‌ماند، می‌تواند برای چندین دهه بودجه عمومی را تحت فشار قرار دهد. یک مثال واضح، قضیه مونترال است که تا سال ۲۰۰۶ طول کشید تا آخرین

بدهی خود بابت بازی‌های ۱۹۷۶ را پرداخت کند. نمونه دیگر بدهی‌های میلیاردری یونان بابت بازی‌های المپیک است که سهم قابل توجهی در ورشکستگی این کشور داشت.

المپیک منجر به رشد اقتصادی نمی‌شود

براساس گزارش اندیشکده شورای روابط خارجی (CFR) تأثیر این بازی‌ها احتمالاً مزایای اقتصادی بسیار محدود، در میان مدت خواهد داشت. این مطالعه خاطرنشان می‌کند هیچ تأثیر اقتصادی کلان قابل‌توجهی از برگزاری المپیک انتظار نمی‌رود، اما تأثیرات اقتصاد خرد و بخشی وجود خواهد داشت، برای مثال در بخش‌های رسانه، هتل، اوقات فراغت، پذیرایی، نوشیدنی‌ها، کالاهای مصرفی، دارایی و حمل‌ونقل درآمد‌هایی در کوتاه‌مدت ایجاد خواهد شد. با تمام این اوصاف، همان‌طور که امانوئل مکرون سال‌ها گفته «بازی‌ها باید هزینه بازی‌ها را تأمین کنند.»

براساس مطالعه‌ای که توسط شرکت مشاوره Asterès انجام شده، انتظار می‌رود هزینه‌های مرتبط با ایجاد زیرساخت‌ها تقریباً معادل درآمد‌هایی باشد که برای این کشور ایجاد می‌شود. به گفته این شرکت، این یک تخمین محافظه‌کارانه است که تأثیر رقابت بر گردشگری یا جذابیت کشور را در نظر نمی‌گیرد. گرچه ترسیم یک تصویر کامل از درآمد مالی واقعی قبل از پایان رقابت و انجام مطالعات جدید دشوار خواهد بود، اما کریستوف لپتیت می‌گوید ما میزبان یک رویداد ورزشی برای ایجاد رشد اقتصادی نیستیم، اما به دلایل ژئوپلیتیکی و اجتماعی، برای موقعیت‌یابی فرانسه در سطح بین‌المللی. تنها چیزی که باقی می‌ماند این است که پاریس اطمینان حاصل کند هیچ مشکل سازمانی یا امنیتی باعث اختلال در مسابقات نشود. مطالعات سفارشی که توسط دولت‌های میزبان قبل از بازی‌ها انجام شده، اغلب استدلال می‌کنند میزبانی این رویداد با ایجاد شغل، جذب گردشگران و افزایش تولید کلی اقتصادی و بهبود اقتصادی عمده‌ای ایجاد می‌کند. با این حال تحقیقات انجام شده پس از بازی‌ها نشان می‌دهد این مزایای ادعا شده مشکوک هستند.

به عنوان مثال مطالعه‌ای که در سال ۲۰۰۲ در بازی‌های سالت لیک سیتی، از سوی سه اقتصاددان به نام‌های متسون، رابرت باومن و برایان انگلهدارد انجام شد، نشان داد افزایش حدود یک‌دهم تعداد شغل وعده داده شده توسط مقامات را پیدا کردند. آنها گفتند افزایش بلندمدت اشتغال توسط این بازی‌ها صورت نگرفته است. همان‌طور که یک مطالعه توسط بانک اروپایی برای بازسازی و توسعه توضیح می‌دهد، مشاغل ایجاد شده توسط ساخت‌وسازهای المپیک اغلب موقتی هستند، مگر اینکه منطقه میزبان از بیکاری بالارنج ببرد، مشاغل بیشتر به کارگرمی می‌رسد که قبلاً شاغل هستند و تأثیر آن روی آنها کم‌ترنگ می‌شود.

اقتصاددانان همچنین دریافته‌اند تأثیر آن بر گردشگری متفاوت است، زیرا امنیت، شلوغی و قیمت‌های بالاتری که المپیک به همراه دارد، بسیاری از بازدیدکنندگان را منصرف می‌کند. از بارسلونا که در سال ۱۹۹۲ میزبانی شد، به عنوان یک داستان موفقیت در گردشگری نام برده می‌شود که از بازدیدمندان مقصد محبوب اروپا پس از بازی‌های تابستانی در آنجا به ششمین مقصد محبوب اروپا رسید و سیدنی و ونکوور هر دو پس از میزبانی شاهد افزایش جزئی در گردشگری بودند اما Matheson و Baade دریافته‌اند که پکن، لندن و سالت لیک سیتی همگی شاهد کاهش گردشگری در طول سال‌های میزبانی بازی‌ها بوده‌اند.

در برزیل، اولین کشور آمریکای جنوبی میزبان بازی‌های المپیک، هزینه بازی‌های ۲۰۱۶ از ۲۰ میلیارد دلار فراتر رفت و تنها شهر ریو حداقل ۱۳ میلیارد

دلار را متحمل شد. ریو که به دلیل رکود عمیق کشور دچار مشکلات جدی شده بود، به کمک مالی ۹۰۰ میلیون دلاری از دولت فدرال برای پوشش هزینه‌های نظارت بر بازی‌های المپیک نیاز داشت و قادر به پرداخت حقوق همه کارکنان دولتی خود نبود. این شهر همچنین مجبور به سرمایه‌گذاری هنگفتی روی طیف گسترده‌ای از زیرساخت‌ها شد که قرار بود برخی محله‌های مشکل‌ساز خود را احیا کند، اما پس از آن، بیشتر مکان‌ها متروکه شده‌اند یا به ندرت مورد استفاده قرار گرفته‌اند. در نهایت شواهد کمی برای تأثیر کلی مثبت اقتصادی وجود دارد. دفتر ملی تحقیقات اقتصادی نتایج را منتشر کرده که نشان می‌دهد میزبانی تأثیر مثبتی بر تجارت بین‌المللی یک کشور دارد. اما استفن بیلینگر و اسکات هالادی (دو اقتصاددان) هیچ تأثیر بلندمدت میزبانی‌ای بر تولید ناخالص داخلی (GDP) یک کشور پیدا نکرده‌اند.

هزینه المپیک را کاهش دهید

براساس گزارش اندیشکده شورای روابط خارجی (CFR) اجماع در میان اقتصاددانان افزایش یافته که بازی‌های المپیک به اصلاحاتی نیاز دارد تا برای میزبان مقرون به صرفه‌تر شود. بسیاری اشاره کرده‌اند فرآیند مناقصه IOC از میزبانان بالقوه‌ای که بلندپروازانه‌ترین برنامه‌ها را ارائه داده و هزینه‌های بهبود را تشویق می‌کند، حمایت می‌کند. نمونه آن عملکرد کشور قطر در جام جهانی است.

فساد همچنین روند انتخاب IOC را تحت تأثیر قرار داده است. رسوایی‌های رشوه‌خواری بازی‌های ناگانو ۱۹۹۸ و سالت لیک سیتی ۲۰۰۲ را مخدوش کرد. در سال ۲۰۱۷، رئیس کمیته المپیک ریو به اتهام پرداخت پول برای تأمین امنیت بازی‌های برزیل به فساد مالی متهم شد و اتهامات پرداخت غیرقانونی در انتخاباتی توکیو ۲۰۲۰ ظاهر شد.

در پاسخ، IOC تحت ریاست توماس باخ اصلاحاتی را در این فرآیند که به عنوان دستور کار المپیک ۲۰۲۰ شناخته می‌شود، ابلاغ کرده است. این توصیه‌ها شامل کاهش هزینه مناقصه، امکان انعطاف‌پذیری بیشتر میزبانان در استفاده از امکانات ورزشی موجود، اعمال حسابرسی بیرونی و سایر اقدامات منجر به شفافیت و در نهایت تشویق کشورهای منتخب برای حرکت در مسیر توسعه پایدار است.

برخی می‌گویند اقدامات جدی‌تری لازم است. باومن و متسون دو اقتصاددانانی هستند که استدلال می‌کنند کشورهای با درآمد پایین و متوسط باید به‌طور کلی از بار میزبانی صرف‌نظر کنند و IOC باید به جای آن بازی‌ها را به کشورهای ثروتمندی اهدا کند که بهتر می‌توانند هزینه‌های بیشتری را جذب کنند. بسیاری از اقتصاددانان استدلال می‌کنند هر شهری که برای میزبانی برنامه‌ریزی می‌کند، باید اطمینان حاصل کند که بازی‌ها در یک استراتژی گسترده‌تر برای ارتقای توسعه‌ای قرار می‌گیرند که بیشتر از جشن‌های المپیک دوام خواهد آورد. اندیشکده شورای روابط خارجی (CFR) در گزارشی استدلال می‌کند از آنجا که هزینه‌های میزبانی المپیک سر به فلک کشیده و درآمد‌ها تنها کسری از هزینه‌ها را پوشش می‌دهند، باید اصلاحاتی در روند برگزاری اعمال شود. براساس این گزارش، بازی‌های المپیک تابستانی ۲۰۰۸ پکن ۳٫۶ میلیارد دلار درآمد در مقابل بیش از ۴۰ میلیارد دلار هزینه داشته و بازی‌های تابستانی با تأخیر توکیو ۵٫۸ میلیارد دلار درآمد و ۱۳ میلیارد دلار هزینه ایجاد کرده است. علاوه بر این بسیاری از درآمد‌ها به میزبان تعلق نمی‌گیرد - IOC - بیش از نیمی از درآمد تبلیغات و بخش تلویزیونی را نگه می‌دارد که معمولاً بزرگ‌ترین بخش از درآمد بازی‌های المپیک است.

فعالیت ۴۳ درصد تاکسی‌های خطی تهران در اسنپ و تپسی

اجرائی اعمال قانون شده و در صورت تکرار تخلف به هیات انضباطی مستقر در سازمان تاکسیرانی معرفی می‌شوند.» عضو هیات رئیسه شورای اسلامی شهر تهران با اشاره به نظارت شهرداری بر تاکسی‌های اینترنتی اظهار داشت: «به همین منظور شهرداری پلتفرمی را برای نظارت بر عملکرد تاکسی‌های اینترنتی در نظر گرفته و این تاکسی‌ها باید در این سامانه ثبت‌نام نمایند. راه‌اندازی این پلتفرم برای جلوگیری از بی‌انضباطی‌ها در دستور کار شهرداری قرار گرفته و شورای اسلامی شهر تهران نیز سازمان تاکسیرانی را مکلف به انجام آن کرده است. بر اساس گزارشی که بنده دریافت کردم این پلتفرم طراحی و آماده شده و در کمیسیون تخصصی در حال بررسی است تا بعد از تأیید، فعالیت آزمایشی خود را شروع نماید.»

سوده نجفی، عضو هیات رئیسه شورای اسلامی شهر تهران در گفت‌وگو با خبرنگار «فرهیختگان» با اشاره به فعالیت تاکسی‌های سطح شهر اظهار داشت: «بر اساس آمار سازمان تاکسیرانی بیش از ۷۰ هزار پلاک تاکسی در شهر تهران وجود دارد که بنابر آمار سامانه سماس وزارت کشور حدود ۳۰ هزار دستگاه در تاکسی‌های اینترنتی فعالیت می‌کنند.»

نجفی ادامه داد: «حدود ۱۰ هزار تاکسی در شهر تهران هستند که کارنامه ندارند و سازمان تاکسیرانی مکاتباتی با دستگاه قضا برای برخورد قانونی با آنها انجام داده است. فعالیت و عملکرد تاکسی‌های خطی در پایانه‌ها توسط دوربین‌های نظارتی پلاک‌خوان مورد رصد قرار می‌گیرد و تاکسی‌های غیرفعال در این خصوص برابر آیین‌نامه

نجفی افزود: «خطوط خارج از پایانه‌های سطح شهر به صورت روزانه توسط عوامل نظارتی مناطق در قالب تعرفه‌های مشخص در ساعات مختلف روز آماربرداری شده و توسط ناظران مورد ارزیابی قرار می‌گیرند و در جهت احراز تخلف برابر با آیین‌نامه‌های انضباطی تاکسیرانی مصوب شورای اسلامی شهر تهران با آنها برخورد صورت می‌گیرد.» این عضو شورای اسلامی شهر تهران در پایان خاطر نشان کرد: «با همه نظارت‌های موجود قطعا کوتاهی‌هایی نیز وجود دارد که شورای اسلامی شهر تهران، شهرداری را بر نظارت و کنترل بیشتر برای رفاه حال شهروندان مسئول کرده و امیدوارم با راه‌اندازی پلتفرمی که به این منظور در دستور کار قرار داده‌اند بتواند ساماندهی و نظارت بیشتر و بهتری صورت گیرد.»

